

LBRIS

We know
books

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
DTP: Gelu Iordache
Fotografie coperta 1: Vlad Lica

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LICA, OCTAV

Oglinda cu dioptrii : proză / Octav Lica. -
Apahida : Neuma, 2025
ISBN 978-630-6592-84-5
821.135.1

Octav Lica

Oglinda cu dioptrii

Editura
NEUMA
2025

CUPRINS

SALTIMBANCUL	5
ÎNGERI FĂRĂ ARIPI	8
JUCĂRIA	10
NOVUS HOMO	15
CORIDORUL	18
GRĂDINARUL SUFLETELOR	22
DESTĂINUIREA UNEI DIMINEȚI	26
PANTOFUL	29
UN COCKTAIL ÎN CENTRUL VECHI	32
PRIMUL SĂRUT	38
LA MARGINE DE DRUM	41
PRUNCUL DIN VITRO	47
ANIMALE NOCTURNE	51
O SCRISOARE ANONIMĂ	55
TĂRÂMUL INOCENȚEI	59
OCHIUL INIMII	63
TESTUL DE ANTICORPI	65
LA BRAȚ CU SINGURĂTATEA	72
TEMNICERUL RÂSULUI	74
HAINA DE BLANĂ	77
VIAȚĂ DE CÂINE	80
CIRCUMSTANȚELE UNUI VIOL	82
STATUTUL PENSIONARULUI	90
LOCUL DE PARCARE	93
DIALOG ÎNTRE GENERAȚII	101
TROLEIBUZUL 84	104
BALOANE DE SĂPUN	112

SALTIMBANCUL

O pereche de ochi scânteia în întuneric; mă căuta insistent, împrăștiind magnetismul propriilor gânduri... Îndată ce mâinile ei le-au cuprins pe ale mele, strângându-le ușor, o căldură rece mi-a inundat tot cuprinsul. Am simțit cum mă înalț, împins de intensitatea acelor gânduri. M-am apropiat de lampă în încercarea de a-i absorbi lumina pâlpâitoare, desenând umbre schimonosite, ce vor fi sfârșit îmbrățișându-se în întuneric într-un tango lasciv. Aveam două aripi imense, mai mari ca cele ale îngerului lui Marquez, părăsit pe plaja din Macondo, dar nu erau năclăite de alge și nisip, erau de un alb imaculat, pentru că nu le mai folosisem niciodată.

De undeva, de jos, privirea ei încearcă să găsească puntea aceea pe care se sprijină toți naufragiații rămași fără cârmă în apele normalității. Dar ce este normalitatea? Unde începe și unde se termină? Cine trebuie să hotărască?

Cei din arenă și-au ocupat locurile. Nimeni nu aplaudă, nimeni nu fluieră, privesc nerăbdători, așteptând reprezentația. Primul act s-a risipit nebă-

gat în seamă, departe de spectatori, într-o sferă extrasenzorială, a cărui fantă deschisă lasă pradă privitorului spectacolul destinului. De această dată, până și spectatorii pot hotărî o soartă. Participă la scenariu cei din primul rând, scriind replici cu valoare de legi pe bilete de tramvai sau pe răvașe de plăcintă umplută cu un amestec, cât se poate de omogen, din mărunțelul păcatului și fructul pasiunii.

Plutesc în imponderabilitatea sorții, fără parașută, înghițind golurile de aer create de un liber arbitru, călare pe mătura sa de argint. Dar setea de înălțime e la fel de tentantă ca beția adâncurilor necuprinse. Oare în care din ele m-aș putea regăsi? Luminile rampei mă țintuiesc trezind în mine durerea începutului de sfârșit. În spatele lor, un șaman înveșmântat în robă de judecător îmi cântă prohodul. Chipul întunecat îi este acoperit de gluga unui călugăr, iar vocea sa pornește de la registre grave, pentru ca apoi să se piardă în acorduri calde, pline de evlavie. Da... abia acum îmi amintesc de frica de înălțime din copilărie, acum mă sperie acea cupolă albastră care mă desparte de infinit, într-un prizonierat al existenței terestre.

Privesc în jos cu teamă. Toată lumea așteaptă căderea. Unii s-au ridicat, deja, în picioare, nerăbdători, alții au pus mâna la gură înspăimântați, dar toți sunt cuprinși de acea voluptate a curiozității, sorb din cupe alămite licoarea acidulată a senzațio-

nalului, fără să simtă cocleala ruginii din interior. Aplaudă cu entuziasm un act, ce încă nu s-a jucat.

Ea m-ar putea salva, dacă sufletul ei n-ar pendula între sus și jos, agățat de o frânghie incoloră, inodoră, insipidă, strânsă cu disperarea candidatului la pieire. Mișcările ei metronomice pierd din amplitudinea începutului, energia dispersându-se într-un ticăit de ceas abisal. Cu un mic efort, ar putea ajunge până la mine, prinzându-mi, din nou, mâna sau spunându-mi ceva, ceva ce m-ar face să plutesc în continuare. Dar ea nu vrea să riște, poate se teme că frânghia nu ne va ține pe amândoi. Aș putea să strig după ajutor... Da, asta ar da bine la spectatori, melodrama ar intra în scenă în sunetul de zurgălăi ai cailor de dric. Vocea, însă, m-a părăsit, odată cu echilibrul. Plutesc... în zbor... visez!

Hai, bucurați-vă un pic de tristețe! Ea o să tragă cortina, iar voi veți aplauda frenetic. Dacă v-a plăcut, mai veniți! Circul e deschis, mai avem saltimbanci dornici să se producă, cu sau fără voie. Aplaudați!... Doar ați plătit bilet!

ÎNGERI FĂRĂ ARIPI

Într-o zi cineva s-a cățărat pe meterezele sufletului meu și, privind înăuntru, mi-a strigat cu emfază – „Ți-ai pierdut răbdarea!”

Instinctiv, m-am căutat prin buzunare și am descoperit că erau rupte. Atunci m-am întors pe drumul devenirii mele, în dorința neîmpăcată de a o regăsi, așa cum era ea odată: suavă și neprihănită!

Am cercetat împrejur, prin desigurile existenței mele și am descoperit, în ermeticitatea unui cotlon, câțiva grăunți de răbdare și un bol, pe jumătate gol, cu încredere! M-am apucat grăbit să cos ruptura buzunarelor cu ața care înșirua zilele mele. Am sorbit nesățios din bolul cu încredere și am îngrămădit în buzunare aproape toată răbdarea. Atunci, trântind ușa, fulgerul incandescent al curajului m-a aruncat înapoi în rezerva de spital, acolo unde trupu-mi, sleit de puteri, plutea nehotărât între luptă și resemnare.

Priveam printre gene un fel de cer opac, ca și cum capul mi-ar fi fost înfășurat într-un nor, prin care se întrezărea o lampă, în loc de soare, ce arunca o rază albăstruie, undeva în adâncul ființei mele!

Un fulg, desprins dintr-o aripă imensă, mi-a atins obrazul într-o mângâiere, a cărei căldură m-a cuprins, cu lentoarea unui vis, celulă cu celulă, apoi, printr-o reflexie dirijată, s-a transformat în energie binefăcătoare, vibrând dincolo de propria mea percepție!

M-am trezit într-o cameră albă, mai albă decât nefirescul imaculat, atât de strâmtă încât simțeam presiunea zidurilor cum îmi apasă trupul, încă inert. Deasupra, tavanul dispăruse lăsând în loc un gol imens, poate să fi fost cerul? În jurul meu roiau niște albine, îmbrăcate ciudat, purtându-mi de grijă ca propriei lor regine. – Oare de ce eram atât de important?

Adormisem, din nou, în brațele îngerilor care mă vegheau, lăsându-și aripile între cer și pământ!

Final de act!.. Spectatorii se ridică aplaudând frenetic!... Piesa a fost interpretată magistral!

JUCĂRIA

În ziua în care am întâlnit un copil ținând în lesă un câine, am cunoscut de fapt un destin. Copilul a crescut, iar câinele a murit. A păstrat lesa, însă, ca un simbol al legăturii sale de iubire cu animalul care i-a însoțit copilăria. Cu timpul, a dispărut și copilul; locul lui a fost ocupat de un adolescent năzuros.

Zilele se scurgeau sub greutatea monotona a trecerii, fiecare zi semănând cu cea anterioară. La rândul său, și adolescentul a lăsat locul liber unui tânăr în haine de copil, pe care mama sa le iubea enorm, pentru că – spunea ea: „e așa de drăgălaș în ele, parcă ar fi un copil!”. Ai fi zis că tânărul trebuia să ia forma hainelor, rămânând copil tot restul vieții: nevinovat și ascultător, așa cum și-l dorea mama sa. Și tânărul nostru umbla pe aceleași căi pe care umblase și fostul stăpân al hăinuțelor, căile cele știute și călăuzite de protecția maternă, nereușind să-și găsească drumul prin labirintul întortocheat al destinului.

La capătul fiecărei rute se afla o ușă încuiată, iar cheia... cheia... oare unde se putea afla cheia? De multă vreme, șiragul prețioaselor chei împodobe

gâtul mamei sale, ca o bijuterie de familie strecurată prin tunelul timpului, din generație în generație. Îl zornăia la fiecare aniversare, ca dovadă a unei iubiri nețârmurite. Ușile rămâneau închise pentru ca tânărul să nu se rătăcească prin hățișurile vieții, apartenența sangvinică fiind legătura infrangibilă, rămasă ca o umbră a cordonului ombilical. „Liber-tatea e doar pentru orfanii de mamă!”, spunea ea. Ai fi putut crede că purtarea sa făcea parte din patrimoniul unor tradiții ancestrale, care trebuiau păstrate cu orice preț, altfel moștenirea valorilor familiei ar fi putut fi risipită, cine știe cum și de către cine?

An de an jucăriile deveneau mai scumpe, depășind valoarea lor intrinsecă. Prietenul nostru începuse să urască jucăriile; deveniseră multe și inutile, de vreme ce ele nu erau decât un substitut confuz. El dorea să se joace cu propria viață, iar pentru asta avea nevoie de spațiu. Spațiul? Acea dimensiune care, raportată la timp, poate crea un reper existențialist de netăgăduit. Se simțea strâmtorat în hainele acelea de copil, iar timpul... timpul rânjea neiertător, numărând, ca la un meci de box, clipele. Oare cel numărat se va mai putea ridica?

De jos, din colbul amintirilor s-a ridicat un bărbat ce-și îndrepta spatele încovoiat, smulgându-și cu îndârjire hainele acelea a căror strânsoare îl deforma, ce-i drept, mai mult în interior decât în

exterior. Pe coridoarele palatului cu o mie de încăperi cădeau, una câte una, bucăți de copilărie, așezându-se ca niște frunze veștejite pe mochetele catifelate ale zestrei materne. O fereastră rămăsese, din întâmplare, întredeschisă, aruncând sulițe ascuțite de lumină. Tânărul le ocoli ca pe niște zăbrele, strecurându-se prin deschizătura îngustă spre o lume nouă, necunoscută, o lume fără uși, în care oamenii dormeau sub cerul liber, fără să se teamă de întuneric, pentru că se țineau de mână unii pe alții, într-un lanț al prieteniei, în care fiecare za reprezenta o poveste de viață, iar în fiecare viață se afla o poveste de iubire. Își aminti de lesa pe care o purta cu el mereu. O strânse la piept ca pe cel mai de preț lucru pe care reușise să-l salveze din ungherele închisorii sale. Iubirea era cu el, așa cum îl însoțise pe tot parcursul devenirii sale.

Mama rămăsese în continuare stăpâna șiragului, numărând fiecare cheie, neînțelegând cum le-a putut pierde rostul. Începu să adune petic cu petic, încercând să refacă îmbrăcămintea de copil, dar multe bucăți dispăruseră pentru totdeauna. Se gândi atunci cum ar putea să dea timpul înapoi, cum ar putea să transforme bărbatul în copil. Copilul o luase pe căi rătăcitoare și trebuia reasezat cu orice preț pe șinele originii sale. Își adună toate gândurile într-un mănunchi de idei, din care una i se păru mai cu moț: trebuia, musai, să găsească

persoana care să i-l readucă în brațe, prin viclenie, punându-și în valoare nurii. Totuși, fie că-i convenea sau nu, copilul era bărbat, iar în orice bărbat se ascunde un copil. Trebuia îndepărtat prin orice mijloace bărbatul pentru a elibera copilul! Și cine ar fi putut să-i atragă în totalitate interesul? Poate doar un succubus, luând forma unei femei cu unduiri lascive ale coapselor, antrenându-l într-un dans al pasiunii, o otravă care, odată sorbită, împăienjenește privirea, căldura nefirească inundă tot corpul, înfierbântându-l într-un dulce delir. Brațele acelei creaturi ademenitoare s-ar încolăci ca niște năpârci, subjugând trupul deopotrivă cu mintea. Cine ar fi putut să-l readucă în carcera singurătății sale? Trebuia să-i cumpere o jucărie vie, o întruchipare a desăvârșirii, care să-i acapareze simțirile, pentru a-și pierde calea, să-l facă să nu mai audă chemarea libertății; trebuia căsătorit cu cea aleasă de ea, mama sa.

Trimise soli în toată țara, dar niciuna dintre pretendente nu se potrivea fiului său. Una era chioambă, alta era șchioapă, alta mută, iar alta, vorbăreață. Dintre toate, cea mai nepotrivită i s-a părut una normală și, pe deasupra, și frumoasă. Ce era de făcut? Cea normală și frumoasă îi putea câștiga inima fiului, făcându-l să depindă numai de ea, uitându-și mama, cu desăvârșire. Ar fi ales-o, mai curând, pe cea chioambă, dar ce să faci cu ea,